

Sygn. akt

III AUa 81/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 lutego 2019 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Ewa Preneta-Ambicka
	Sędziowie:	SSA Irena Mazurek (spr.) SSA Barbara Gonera
	Protokolant	st. sekr. sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **8 lutego 2019 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o ustalenie podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **14 listopada 2017 r.** sygn. akt **IV U 966/17**

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawczyni A. K. kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt III AUa 81/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 lutego 2019 r.

Decyzją z dnia 13 czerwca 2017 r.- zmienioną częściowo decyzją z dnia 21 lipca 2017 r.- Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. ustalił podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego A. K. za okres od 9 października 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. w kwocie 2.825,03 zł , oraz za okres od 1 stycznia 2017 r. do 7 października 2017 r. w wysokości 2.183,14 zł . W podstawie prawnej decyzji powołane zostały: art. 3 pkt 3, art. 36, art. 37 ust. 1 ust. 2 pkt 1, art. 38 ust. 1, art. 41 ust. 1, ust. 2, art. 42 ust. 1 i 3, art. 43, art. 47, i art.63 ustawy

z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r., poz. 372 ze zm.). W uzasadnieniu zaś faktycznym decyzji naprowadzone zostało, że gdy idzie

o pierwszy ze wskazanych okresów to podstawę wymiaru zasiłku ustalono w oparciu o wynagrodzenie wypłacone wnioskodawczyni z tytułu zatrudnienia w Liceum Ogólnokształcącym w B., w przypadku zaś tego drugiego w oparciu o ustalone z Urzędem Miejskim w B. wynagrodzenie związane z przeniesieniem wnioskodawczyni do pracy w tym Urzędzie z dniem 1 stycznia 2017 r.

Wnioskodawczyni A. K. odwołała się od powyższej decyzji ZUS- w części dotyczącej ustalenia podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego za okres od 1 stycznia 2017 r. do 7 października 2017 r. -do Sądu Okręgowego w Rzeszowie , wnosząc o zmianę w tym zakresie zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie ,że podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego także w tym okresie stanowić winno wynagrodzenie uzyskane przez nią z tytułu zatrudnienia w Liceum Ogólnokształcącym w B., przy obciążeniu organu rentowego poniesionymi kosztami procesu. W uzasadnieniu tak wyrażonego stanowiska procesowego odwołująca się podnosiła , że w dniu 24 października 2016 r. ówczesny pracodawca tj. Liceum Ogólnokształcące w B. udzielił jej urlopu macierzyńskiego w wymiarze 140 dni od 9 października 2016 r. do 25 lutego 2017 r. oraz urlopu rodzicielskiego od 26 lutego 2017 r. do 7 października 2017 r. W dniu 19 grudnia 2016 r. doszło zaś do porozumienia pomiędzy ww. pracodawcą a Urzędem Miejskim w B. zgodnie z którym , za jej zgodą , została ona przeniesiona do pracy

w Urzędzie Miejskim od dnia 1 stycznia 2017 r. na podstawie art. 22 u. p.s. , wtedy też doszło do zmiany wysokości wynagrodzenia za pracę . Powyższe porozumienie zostało jednak zawarte już podczas trwania urlopu macierzyńskiego bowiem dziecko urodziło się (...) , w tej sytuacji zdaniem wnioskodawczyni niewłaściwe jest ustalenie wysokości podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego od dnia 1 stycznia 2017 r. wg nowej kwoty wynagrodzenia skoro nie pobierała go przed urodzeniem dziecka , a przejmujący ją nowy pracodawca respektował decyzje poprzednika o udzieleniu jej urlopu macierzyńskiego oraz rodzicielskiego. W tym kontekście odwołująca się podkreślała że przejście jej w trybie art. 22 u. p.s. stanowiło ciągłość zatrudnienia będąc w swojej konstrukcji podobne do tej zawartej w art.23¹ k. p. ,przy wskazaniu na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r. I PK 2/13, OSNP 2014/3/38 . Jednocześnie zaakcentowane zostało ,że zasiłek stanowić ma rekompensatę utraconego wynagrodzenia za pracę , stąd przy ustalaniu wysokości podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego wnioskodawczyni winien mieć swoje zastosowanie art. 36 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby macierzyństwa.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawczyni , z tych samych względów , które legły u podstaw zaskarżonej decyzji, przy obciążeniu odwołującej się kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, podkreślając , że przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego wnioskodawczyni począwszy od 1 stycznia 2017 r. winien mieć swoje zastosowanie art. 37 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa , powołując się w tym względzie na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2006 r. I UK 291/05, OSNP 2007/11 -12/169.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 14 listopada 2017 r. (sygn. akt IV U 966/17):

- w pkt I - zmienił zaskarżoną decyzję ZUS ustalając , iż podstawa wymiaru zasiłku macierzyńskiego A. K. za okres od 1 stycznia 2017 r. do 7 października 2017 r. wynosi 2.825,03 zł,

- w pkt II – zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawczynie kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na podstawie zgromadzonego w sprawie

materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczynie A. K. od dnia

1 kwietnia 2015 r. zatrudniona była na stanowisku księgowej w Liceum Ogólnokształcącym w B.. W dniu 24 października 2016 r. pracodawca udzielił wnioskodawczynie urlopu macierzyńskiego od 9 października 2016 r. do 25 lutego 2017 r. , oraz urlopu rodzicielskiego od 26 lutego 2017 r. do 7 października 2017 r. W dniu

19 grudnia 2016 r. doszło do zawarcia porozumienia pomiędzy Urzędem Miejskim

w B. a Liceum Ogólnokształcącym w B. na mocy którego A. K. , za jej zgodą , została przeniesiona do (...) z dniem 1 stycznia 2017 r. w trybie art. 22 ustawy o pracownikach samorządowych. Akta osobowe wnioskodawczynie z całą dokumentacją zostały przekazane do Urzędu Miejskiego

w B. w dniu 30 grudnia 2016 r. Ustalone u nowego pracodawcy miesięczne wynagrodzenie za pracę miało wynosić 2.530 zł oraz dodatek stażowy. Odwołująca się korzystała z urlopu macierzyńskiego oraz urlopu rodzicielskiego przez okresy wskazane przez poprzedniego pracodawcę. Wysokość podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego odwołującej się przy uwzględnieniu wynagrodzenia osiąganego

w Liceum Ogólnokształcącym wyniosła 2.825,03 zł, z kolei gdyby przyjąć wynagrodzenie ustalone w Urzędzie Miejskim w B. podstawa ta wyniosłaby 2.183,14 zł. W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Rzeszowie ,dokonując oceny prawnej sprawy , uznał żądanie odwołania za w pełni zasadne , a zaskarżoną decyzję ZUS za naruszającą prawo. Podkreślając bowiem ,że zmiana pracodawcy wnioskodawczynie nastąpiła w trybie art. 22 ustawy o pracownikach samorządowych oraz , że nie było ani dnia przerwy w wypłacie zasiłku macierzyńskiego, sąd pierwszej instancji skonstatował , że w tej sytuacji podstawę wymiaru zasiłku stanowić winno wyłącznie wynagrodzenie uzyskane u pracodawcy, z którym łączył wnioskodawczynie stosunek pracy w okresie powstania niezdolności do pracy. Tym samym zdaniem sądu pierwszej instancji zastosowanie znajdzie tu art. 36 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby macierzyństwa (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 372 ze zm.) , a nie wskazywany przez pozwanego organ rentowy art.37 tej ustawy. W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. , zaś w zakresie przyjętego rozstrzygnięcia o kosztach procesu art. 98 § 1 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 listopada 2017 r. zaskarżony został przez pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w R. , który zarzucając w apelacji zarówno naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną ocenę dowodów prowadzącą do błędnego ustalenia , iż nie doszło do zmiany płatnika składek, jak i art. 36 oraz art. 37 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U. z 2017 r., poz. 1368) patrz niewłaściwe zastosowanie tego pierwszego przepisu w miejsce , jako właściwego, tego drugiego , wnosił

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji . W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności podkreślał, że dokonana z dniem 1 stycznia 2017 r. zmiana płatnika składek i ustalenie w tej dacie nowych zasad wynagradzania wnioskodawczynie winny były stanowić o ustaleniu podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego od wyżej wskazanej daty

w odniesieniu do tak ustalonego nowego wynagrodzenia za pracę odwołującej się.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczynie A. K. wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej, przy zasądzeniu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych , podkreślając prawidłowość zarówno ustaleń faktycznych jak i oceny prawnej sprawy sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelacją pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. ,zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona jako taka podlega oddaleniu

Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 listopada 2017 r. jest w – w ocenie tutejszego sądu – wyrokiem trafnymi odpowiadającym prawu.

Przede wszystkim już na wstępie podkreślić należy, że wbrew zarzutom zaskarżenia ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji są bezsporne, w tym także

w zakresie formalnej zmiany z dniem 1 stycznia 2017 r. płatnika składek wnioskodawczyni. Stąd zupełnym nieporozumieniem jest stawiany w apelacji w tym zakresie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W tym bowiem względzie Sąd Okręgowy w Rzeszowie, czyniąc do art. 22 ustawy o pracownikach samorządowych analogię z art. 23

¹ k. p. nie kwestionował powyższego faktu, a jedynie akcentował ciągłość zatrudnienia odwołującej się. Tym samym spór w przedmiotowej sprawie ograniczał się do jej oceny prawnej w kontekście zastosowania przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego A. K. za okres od 1 stycznia 2017 r. do

7 października 2017 r., czy to - jak naprowadzała wnioskodawczyni -art.36, czy też- jak z kolei wskazywał organ rentowy - art. 37 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r.

o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U. z 2017 r., poz. 1368). Sąd Okręgowy w Rzeszowie

w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy opowiedział się za zastosowaniem tego pierwszego z powołanych wyżej przepisów, co Sąd Apelacyjny w zupełności podziela. W świetle bowiem brzmienia zarówno art.36 jak i art.37 ww. ustawy zasiłkowej nie może budzić wątpliwości, że jedyną decydującą o sposobie ustalenia wysokości podstawy wymiaru zasiłku przesłanką jest moment wystąpienia ryzyka ubezpieczeniowego – powstania niezdolności do pracy, a więc w tym wypadku stosownie do art. 47 wyżej wymienionej ustawy chwila urodzenia dziecka przez wnioskodawczynię, nie zaś sama formalna zmiana płatnika składek, jak akcentuje skarżący organ rentowy. przywołując nadto zupełnie nietrafnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2003 r. I UK 291/05, OSNP 2007/11-12/69, który właśnie potwierdza wyżej wyrażone stanowisko stanowiąc wprost, że” podstawę wymiaru zasiłku chorobowego ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego przez pracownika tego pracodawcy, z którym łączył go stosunek pracy w okresie powstania niezdolności do pracy „. Co więcej art. 43 ustawy zasiłkowej wyraźnie stanowi, że podstawę wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego rodzaju jak i innego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe, a z kolei art. 40 przewiduje, że

w przypadku zmiany umowy o pracę polegającej nadto jedynie na zmianie wymiaru czasu pracy podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie ustalone dla nowego wymiaru czasu pracy jednak i z tym zastrzeżeniem, że tylko wtedy gdy zmiana ta nastąpiła w miesiącu w którym powstała niezdolność od pracy, lub w miesiącach o których mowa w art.36. W okolicznościach więc faktycznych przedmiotowej sprawy, kiedy to wnioskodawczyni A. K. nabyła prawo do zasiłku macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego z tytułu urodzenia dziecka od 9 października 2016 r. u poprzedniego pracodawcy i zasiłki te pobierała nieprzerwanie także w okresie zatrudnienia już w Urzędzie Gminy w B. od 1 stycznia 2017r. ich podstawę należało ustalić na podstawie wynagrodzenia uzyskanego przez nią u pierwszego z płatników składek, a więc w kwocie przyjętej przez sąd pierwszej instancji w bezspornej wysokości 2.825,03 zł

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów, z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych, na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku. Końcowy wynik sprawy uzasadniał z kolei obciążenie skarżącego organu rentowego kosztami zastępstwa procesowego wnioskodawczyni w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 240 zł, o czym orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art.108 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu minimalnej stawki wynagrodzenia fachowego pełnomocnika odwołującej się, przewidzianej w § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).